

La teòloga Burggraf: "L'ecumenisme és qüestió d'oració i caritat"

La teòloga Jutta Burggraf afirma que l'ecumenisme no és una qüestió de doctrina teològica ni de col·laboració pastoral, sinó d'oració i de caritat.

01/02/2007

Jutta Burggraf és professora de Teologia Sistemàtica i d'Ecumenisme a la Facultat de Teologia de la

Universitat de Navarra. Zenit ha volgut interpel·lar-la sobre la Setmana d'Oració per a la Unitat entre els Cristians (18-25 gener).

Burggraf recorda que «l'esperada unitat no serà un producte de les nostres forces, sinó «un do que ve de dalt». El vertader protagonista n'és l'Esperit Sant».

Jutta Burggraf, alemanya d'origen i professora a la Universitat de Navarra des de fa anys, és autora de «Conèixer-se i comprendre's. Una introducció a l'ecumenisme» i del fullet: «Ecumenisme: Què és? Com es viu?».

-Per què és necessària, la setmana d'oració per a la unitat?

-Burggraf: Durant l'octava, els cristians catòlics, ortodoxos i protestants de totes les denominacions --escampats pel món sencer-- són invitats «expressament»

a resar plegats per la seva unitat. La Setmana se celebra cada any del 18 al 25 de gener, dia en què l'Església commemora la conversió de sant Pau.

La data és significativa: ens recorda que no podem acostar-nos els uns als altres sense una profunda conversió interior, sense cercar cadascú viure en intimitat amb el Crist. És en ell on ens unirem algun dia.

L'esperada unitat no serà un producte de les nostres forces, sinó «un do que ve de dalt». El vertader protagonista n'és l'Esperit Sant, qui ens mena, pels camins que vol, cap a la maduresa cristiana.

En l'oració trobem sobretot Déu, però de manera especial també als altres. Quan reso per algú, el veig amb altres ulls, ja no amb aquells plens de sospita o d'ànim de control, sinó amb els ulls de Déu. D'aquesta manera, puc descobrir la bondat de cada

persona, de cada plantejament.
Deixo de banda els meus prejudicis i
començo a sentir simpatia per l'altre.

Resar significa purificar el propi cor,
perquè l'altre veritablement pugui
tenir lloc dins ell. Si tinc prejudicis o
recels, qualsevol que entri en aquest
recinte rebrà un cop rude. Hem de
crear un lloc per als altres en el
nostre interior. Hem d'oferir-los el
nostre cor com a lloc hospitalari, on
puguin trobar molt respecte i
comprensió.

Si aconseguim això, serà més
autèntic el diàleg. De vegades, creiem
poder dissimular fàcilment els
nostres sentiments i pensaments
negatius. Tractem de guardar les
aparences, i després ens sorprenem
que els altres desconfiïn de nosaltres.
La raó és molt senzilla: els altres
solen percebre amb gran nitidesa el
que passa al nostre interior. Noten si
els acceptem o els rebutgem, i actuen

en conseqüència. Així veiem la importància de començar per nosaltres mateixos en la recerca de la unitat.

-Hom insisteix molt en l'anomenat «ecumenisme espiritual»...

-Burggraf: Amb raó, perquè l'ecumenisme no és, en primer lloc, una qüestió de doctrina teològica ni de col·laboració pastoral, sinó d'oració i de caritat. Així com la manca d'amor engendra desunions, la «santedat de vida» pot considerar-se com l'«ànima» o motor de tot el moviment ecumènic.

És significatiu que Joan Pau II hagi convidat nombroses vegades a una purificació de la memòria a totes les persones i associacions.

Sabem bé que la memòria no és només una facultat relativa al passat; al contrari, influeix profundament en el present. Allò que recordem afecta,

ben sovint, les nostres relacions amb els altres. Si una ferida del passat resta en la memòria, aquesta ferida pot portar una persona a tancar-se en si mateixa; pot traduir-se en una certa resistència a trobar-se d'una manera serena entre els altres, i pot dificultar o fins i tot impedir una amistat.

Comptant això, Benet XVI ha donat recentment un exemple eloqüent: quan, a causa de la seva famosa conferència de Ratisbona havia arribat a ser la víctima d'una campanya organitzada per alguns adversaris de l'Església, no va culpar ningú; és més, va sobrepassar les regles de la mera justícia i va demanar perdó als musulmans per les paraules que podrien haver-los ferit.

Podem estar segurs que una persona contribueix més a la unitat de l'Església quan procura transmetre

l'amor de Déu als altres que quan es dedica als diàlegs teològics més erudits amb un cor fred.

-El Papa està demostrant contínuament el seu compromís ecumènic. Hi veu un zel anàleg, entre els catòlics en general?

-Burggraf: Benet XVI va assenyalar, des del començament del seu pontificat, que està disposat a «treballar sense estalviar energies en la reconstitució de la unitat plena i visible de tots els seguidors del Crist».

Està realitzant una gran feina ecumènica, feta no sols de paraules, sinó, sobretot, de gestos fraterns.

Així, per exemple, ha donat una considerable quantitat de diners al patriarcat de Moscou per a la reconstrucció de la catedral de la Trinitat a Sant Petersburg.

I, malgrat les dificultats que s'experimenten actualment entre anglicans i catòlics per qüestions de caràcter teològic i ètic, ha signat, només fa dos mesos, una declaració conjunta amb el primat de la Comunió anglicana.

Els catòlics estan cada vegada més familiaritzats amb el repte que suposa la unitat de tots els cristians.

Alhora, s'adonen --i el Papa hi insisteix també-- que el diàleg té distints nivells o «cercles».

Ha de començar abans, a la «pròpia casa», entre els mateixos catòlics, que han de conèixer-se per entendre's bé. No hem d'excloure del nostre interès i afecte les persones d'altres comunitats catòliques. Hi ha molta varietat en la nostra Església.

No pot ser que les múltiples famílies religioses es tanquin unes a altres, que cadascuna vagi a la seva, que

potser hi hagi fins i tot competències i rivalitats entre elles. D'aquesta manera, mai no podrem donar a ningú un testimoniatge convincent de la proximitat de Déu.

Així mateix, els catòlics tenen una viva consciència que el diàleg va més enllà de l'ecumenisme. Es dirigeix també als seguidors d'altres religions i al món secularitzat. Allí ens espera una immensa tasca, que només podem afrontar si estem units: amb Déu, entre nosaltres els catòlics i amb tots els cristians.

-Quan vostè explica l'ecumenisme i els seus passos des del concili Vaticà II als seus estudiants: nota interès, recel, sorpresa?

-Burggraf: En la Facultat de Teologia, tinc alumnes de quatre continents, que es porten molt bé entre si. La pluralitat és riquesa.

En aquest clima, no és de sorprendre que hi hagi interès per l'ecumenisme, molt abans de començar les classes. Els alumnes estan oberts per conèixer la història, els raonaments, els costums i mentalitats dels altres cristians, no sols de manera teòrica, sinó també pràctica: alguns acudeixen a les trobades en Taizé, altres fan --durant les vacances-- un pelegrinatge a Santiago amb algun amic d'una altra confessió. Tenen moltes iniciatives personals.

Hi ha també alumnes que pertanyen a esglésies orientals catòliques i ens expliquen, en classes especialment dedicades a això, el sentit profund del seu mode tan diferent de celebrar la litúrgia.

També en les altres facultats s'ha despertat un cert interès per l'ecumenisme. Els estudiants d'avui ja no tenen els recels que, potser, hagin patit altres generacions. No

obstant això, no coneixen gaire bé la pròpia fe; molts no tenen una clara identitat catòlica.

Per això, abans de «dialogar» amb altres cristians, és necessari per a ells descobrir la bellesa de la seva fe. Perquè, en un autèntic diàleg, l'altre vol saber qui sóc jo, i jo vull saber qui és ell.

Si fem amistat amb una persona d'una altra confessió religiosa, ens interessa realment allò que pensa i creu. Si ignorem allò que ens separa, creem un ambient de confusió que no ajuda ningú.

Quan, en canvi, els membres de les diverses comunitats cristianes segueixen cadascun fidelment les seves pròpies creences, pot semblar, en certes circumstàncies, que tenen poc en comú, que estan bastant allunyats uns d'altres.

Però interiorment s'assemblen molt més que quan s'ajunten en acords superficials i deixen de costat la pregunta per la veritat.

Si cadascun segueix la seva pròpia fe, es troben units en el fons del seu ésser. Tenen la mateixa actitud fonamental que és la fidelitat a les seves pròpies conviccions. Existeix entre ells una unitat no plenament visible, però summament real. És tan real com l'Esperit del Crist que actua en ells.

Zenit.org

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/la-teologia-
burggraf-lecumenisme-es-questio-
doracio-i-caritat/](https://dev.opusdei.org/ca/article/la-teologia-burggraf-lecumenisme-es-questio-doracio-i-caritat/) (08/08/2025)